

OLE WILHELM KLÜWER (f. 1945 i Trondheim) utdannet seg til filolog med hovedfag i fransk i 1974, og har etter det arbeidet mange år som lektor i Oslo. Han har siden starten i 1991 vært leder av Foreningen av NS-barn. Han er også grunnlegger og redaktør av nettsiden «NS-barna – historien om opprettelsen av en gruppe» <http://home.online.no/~kluewer/norway.htm>.

SLIK HAN SER DET

ET INTERVJU MED OLE WILHELM KLÜWER
Av Thomas V. H. Hagen

Om lag 100 000 mennesker i Norge har en eller to foreldre med NS-bakgrunn. Selv om det er vanskelig å si noe generelt om en så stor og uensartet gruppe, hvordan vil du si at det stort sett var å vokse opp i etterkrigstidens Norge for barn av landssvikdømte foreldre?

Antallet 100 000 naziunger/NS-unger i Norge er for lavt estimert. Nazistene var blod og jord-dyrkere, de elsket unger, mange unger. I midten av forrige århundre var det store ungeflokker også generelt. La oss si at det var 250 000 naziunger i Norge. I dag er mange døde, både av alder og av livsvanskeligheter.

Mange unger hadde det helsemessig utfordrende da de vokste opp med far eller mor i straffeleir, eller begge i straffeleir. Da familiene atter ble samlet på slutten av 1940-tallet, satte den sosiale heten inn. Mange unger ble mobbet, også av lærere og prester. Det var legitimt, om ikke obligatorisk, å mobbe naziunger.

Etter hvert som ungene fikk lekekamerater utenom familien, startet deres følelse av å være annerledes, følelser de ikke hadde noen å dele med, å snakke med andre om. Utviklet mange innadvendthet? Ble mange overdrevent sjenerte? Var det mange som ble sosialt aggressive? Mistet mange barn selvspekt og trygg identitetsfølelse? Var det mange som fjernet seg fra mor og far og plapret etter jøssingfamilienes forestillinger? Det er ingen som vet svarene på slike spørsmål, fordi sosialdemokratiske forskere systematisk har oversett naziungenes skjebne.

Hvor mange nazibarn hadde vanskelig kontakt med foreldrene? Det er viktig å huske at mange foreldre var svært deprimerte etter krigen og ikke var særlig fleksible eller åpne for å kommunisere med egne barn om eksistensielle spørsmål.

Antagelsen om at mange naziunger ikledde seg jøssingbarnas adferd og moter, ble

nok mer sann når ungene fikk kjærester og derved måtte anstrenge seg for å bli sosialt akseptert av det annet kjønn. Den mentale terroren veltet over naziungene når de kom ut på arbeidsplasser, eventuelt når de begynte på høyere utdanning.

Da satte gruppepresset inn.

Da ungdomsopprøret startet i Vest-Europa på slutten av 1960-tallet, følte kanskje noen naziunger at deres tid var kommet. Ungdommen ble fri, som det het. Men de ble ikke fri til å være seg selv, til å bære frem egen historie. De ble fri til å nyte visse gleder, ikke til å erkjenne sosiale og politiske sannheter. Sekstiåttene var ny-kommunisten som hadde som mål og mening å være anti-nazister. Naziungene gikk dypere ned i sin avmakt.

Ordet avmakt kan være passende for å beskrive NS-barnas og trykkerungenes oppvekst i etterkrigs-Norge.

Mye har forandret seg i det norske samfunnet siden 1945. Opplever du at synet på NS-barn også har vært i endring – og i så fall på hvilken måte?

Vi må begynne med våre foreldre. Deres image i samfunnet har gått fra vondt til verre. Våre foreldre var en gang politiske motstandere som var nedkjempet. Med oppbyggingen av holocaust-sentre over hele Vest-Europa har våre foreldre blitt slått i hartkorn med de verste menneskeforbryterne i historien. Det er slett ingen overdrivelse å si at de er blitt stigmatisert som djevler.

Det neste spørsmål følger logisk: Hvordan er det for unger å være djevelbarn? Igjen kommer vi tilbake til de sosialdemokratiske forskerne, de som råder ved universitetene og som leverer sine «sanne» sosiale tolkninger til alle instanser som tar seg av velferden. Forskerne har ikke enstet spørsmålet om hvordan det er å være stigmatiserte djevelunger.

Hvis mye har forandret seg i det norske samfunnet siden krigen, har situasjonen forverret seg for naziavkommet. Sosialdemokratiet har utviklet seg til å bli en enhetskultur. Det virker som om denne enhetskulturen/godhetskulturen er tuftet på sannheten om hakekorset, sannheten om solkorset. Når sannheten om de andres ondskap er tydeliggjort, blir seieren til sosialdemokratene enestående og overveldende. Etter-krigskulturen er tuftet på svart-hvitt historie.

Men det er lys i horisonten. Yngre jøssinggenerasjoner er ikke så fordømmende. Yngre NS-barn, altså fjerde generasjon, er heller ikke så redde for å fortelle om nazister i familien. De er blitt innprentet med naziondskap på skolen, men de har ikke utviklet angst.

Baard H. Borge disputerte nylig for phd-graden ved Universitetet i Bergen på en avhandling om problemene det norske etterkrigsoppgjøret førte til for de dømtes barn. En av hans konklusjoner er at det norske rettsoppgjøret var uforsonlig og unødvendig omfattende, og at de dømtes barn derfor fikk relativt sett større sosiale problemer enn for eksempel barn av NSDAP-medlemmer i Tyskland og Østerrike. Hva tenker du om dette?

Jeg ble kjent med Baard Borge på slutten av 1990-tallet. Han ble da ansett som en lovende forsker av våre foreldre. Vi kom nødvendigvis i konflikt fordi NSUF-erne som den gang styrte våre foreldres institusjon INO (Institutt for norsk okkupasjonshistorie, red.anm.), hadde fått en forestilling om at nazisme og

Når det gjelder naziunger i Tyskland og Østerrike, er det vanskelig å komme med bastante beskrivelser. Har de hatt det verre eller bedre enn norske NS-unger i Norge? Igjen møter vi den skrikende underkommunikasjonen angående naziunger. Tyske og østerrikske naziunger har for det meste levd i skyggenes dal. Og

«Noe er sikkert: Tyske og østerrikske naziunger har ikke hatt jøssinger å bale med. De har ikke hatt en hoverende maktgruppe i eget land som systematisk har mobbet en annen gruppe.»

norsk NS-politikk var motsetninger. NS skulle for eksempel ikke ha vært et anti-semittisk parti. Derved skulle det være mulig for sosialdemokratiske forskere å ta i NS-skjebnen, å møte NS-ere, uten å bli ansett som fascistoide.

Jeg vet ikke om Borge i dag ser tilbake med oppgitthet på dette foreldrespillet om å nærme seg det politisk korrekte. I allfall tør jeg påstå at INO ble et mareritt for NS-barna. De av oss som forsvarte INO-ittene kom under et voldsomt press fra holocaustianerne, de som vil ha svart-hvitt historie.

I flere somre har jeg vært på seminar for forsoning mellom verdenskrigens stridende familier. Seminarene har vært i regi av Liv Mørland i Forum for tro og livssyn i Kristiansand. Der deltok også Baard Borge. Gammel strid rundt NSUF-erne var ikke lenger det viktigste. NS-barn som sosialt utstøtte var det viktigste. Derved var Borge og jeg enige om betydningen av forsoning.

forskerne har levd godt med det. De har sett på det som venstrepolitisk seier.

Noe er sikkert: Tyske og østerrikske naziunger har ikke hatt jøssinger å bale med. De har ikke hatt en hoverende maktgruppe i eget land som systematisk har mobbet en annen gruppe.

Etterkommere av NS-medlemmer har valgt ulike strategier for å bearbeide sin familiehistorie. Fra en nådeløs konfronterende linje til en helt ukritisk, sympatisk linje. Fins det tilnærminger som er uheldige eller mindre riktige enn andre, slik du ser det?

Det viktigste er at NS-barna står frem, tydeliggjør seg selv og sine meninger. Hvilke meninger de har, er ikke det viktigste. Det farligste for deres mentale helse er tausheten, uklareheten, unnvikelsen.

Med tidens akselererende hets av naziene er det merkelig at ikke flere NS-barn

har blitt «nådeløst konfronterende», har opponert mot egne foreldre, at de er blitt fadermordere mentalt sett. Man kan si at slike NS-barn går den enkle veien, tilfredsstiller alle venstristenes drømmer om å skape én mening, ett folk, én klode med ensrettede mennesker. Da er man nemlig kvitt de fleste konfliktårsaker i våre samfunn, og man kan si at venstristene skaper fred og en bedre verden. NS-barn som konverterer til venstrismen, blir saliggjort i verdensdemokratiet.

Men det er relativt få NS-barn som er blitt mentalt sett fadermordere. Selv om de får ekstra tilgang til pressen som politisk korrekte, som ideologisk omvendte naziunger, kjenner jeg selv færre enn ti som har gått den veien. Hva kan grunnen være? Kanskje det har noe med at følelser betyr mer enn meninger?

At det finnes foreldresympatiserende NS-barn skulle bare mangle. De er, i vår sammenheng, forholdsvis mange, gruppert rundt foreningen Vennetreff, der Inger-Cecilie Stridsklev er ledende. De foreldrelojale viser de mange tause NS-barna en vei å gå, og er derfor nyttige for å påvirke det tause flertallet av NS-barn, for å få dem i tale.

Personlig mener jeg at en tredje vei er den mest interessante. Vi i Foreningen av norske NS-barn ønsker å bygge opp en fri etterkommer-generasjon, en generasjon som verken underkaster seg venstrist-demokratiet eller våre sårslikkende NS-foreldre. Vi ønsker en generasjon som tar vare på det beste fra foreldregenerasjonen uten å være slaviske, uten å være historiemaniplerende, og som samtidig tar hensyn til menneskenes behov i vår tid.

I dag fylles Norge opp av migrerende mennesker med ulikt etnisk opphav. Blir de lykkelige i det ensrettende norske sosialdemokratiet? Det legges et veldig press på dem for å bli vestliggjorte, individualistiske, materialistiske. Jeg ønsker ikke at innvandrere skal lide samme skjebne som oss selv: Bli hjernevasket, mentalt terrorisert, tvangsamerikanisert, individualisert for å tilfredsstille kapitalismens oligarker.

I mange familier fins det en blanding av helt forskjellige historier og erfaringer fra annen verdenskrig. Et eksempel: En kvinne i femtiårene fra Kristiansand som jeg møtte nylig fortalte meg at hennes far var NS-medlem, to brødre av moren var motstandsfolk som ble arrestert og sendt i konsentrasjonsleir, morens søster giftet seg med en tysk soldat, mens andre slektninger var passive og kanskje ikke engang spesielt preget av krigen i det hele tatt. Hvis dette er typisk for de fleste familier, hvis en graver dypt nok, hvor relevant er det da å skulle kode dem som enten «jøssingfamilier» eller «NS-familier»?

Det er relevant å kode familier som nazifamilier når jøssingdelen av familien fullkomment har ignorert nazisiden og de familiære konfliktlinjene – med det formål å fremstå sosialt som politisk uhildede familier, som politisk korrekte familier. Dette har med redelighet og ærlighet å gjøre. Det er også viktig i et historisk perspektiv. Seierherrene som har skrevet historien har gjort alt de har kunnet for å minimalisere nazisiden i norsk historie.

De fleste norske familieklaner rommer nazifamilier. Finnes det rene naziklaner i

Norge, der hele familietreet var nazistisk? Ikke som jeg vet om, like lite som det finnes rene jøssingklaner. Men nazifamilie, som sagt, må i dag fremheves for å reparere den jøssingmanipulerte historien.

I et leserinnlegg i Fædrelandsvennen 13.6.2012 bruker du betegnelsen «NS-barnebarn». Er du ikke redd for at du dermed selv bidrar til fortsatt stigmatisering? Bør ikke mennesker som lever i dag få slippe en merkelapp som forteller om et politisk valg en av besteforeldrene tok for mer enn sekstifem år siden?

Den smertefulle stigmatiseringen er knyttet til sataniseringen. Hundretusener av nordmenn har i 67 år blitt gnidd inn med offisiell ondskap takket være holocaust-

jøssingkulturen avsløres, vil det selvsagt også bli lettere å være nazietterkommere.

For mange er du kjent som en aktiv talsperson for Foreningen av norske NS-barn gjennom mange år. Hva har vært den viktigste drivkraften for deg?

Norge trenger lange linjer i historien. Gamle familier har et ansvar for å gå imot tidens modernistiske individyrking, en dyrking som har til hensikt å pulverisere historiske samværskulturer. Etterkrigshumanismen trenger motstand, og jeg som er av nazislekt har glede av å tilby meg som grums i mainstream-diktaturet.

Det tok lang tid før jeg våknet til liv. Eystein Eggen var min foregangsmann.

«Etterkrigshumanismen trenger motstand, og jeg som er av nazislekt har glede av å tilby meg som grums i mainstream-diktaturet.»

sentrene og sosialdemokratiske journalister og lærere. Selvsagt gjør det vondt å stå frem «på den gale siden». Men har vi noe valg? Skal nazisiden slutte å ha menneskerepresentanter? Skal nazifamilie gravlegges? Hvem tjener på det?

Vi som er gjennomstigmatiserte som annen generasjon nazister, har et formål med livet: La oss tydeliggjøre politisk satanisering som jøssingene har benyttet seg av i all etterkrigstiden, som noe horribelt, noe udemokratisk, anti-humanistisk og politisk uakseptabelt. Jeg kjenner flere nazibarnebarn som ikke er redde for betegnelsen. Etter hvert som

Det var ikke hans gemytt å legge inn årene eller å vike unna. Han likte å kalle seg en stayer. Jeg hedrer hans minne. Min viktigste drivkraft er respekt for historien, uansett side, og respekt for de som døde i historiske konflikter, uansett side.

Det er ikke til å stikke under en stol at det til tider har vært stor uenighet innad i den gruppen du ønsker å representere. Mange har gitt uttrykk for at de ikke ser seg som «NS-barn» og at de heller ikke vil bli identifisert med andre som bruker denne selvbenevnelsen. Hvordan opplever og forklarer du dette?

Selvsagt er det konflikt i Foreningen av norske NS-barn. Foreningen skal gjenspeile den sosiale virkeligheten som etterkrigskulturen har skapt. Alle skal få komme til orde. Uenigheter er til for å skape mening, tanker, dypere forståelse. Vår forening er ikke som et holocaust-senter som har én agenda, ett formål. Vårt formål er å vekke NS-barn til selvstendighet og tydelighet.

De som ikke ser seg som NS-barn vil ha problemer i vår forening. Det er jo en forening for NS-barn.

Ser du for deg at Foreningen av norske NS-barn en dag vil være overflødig, enten fordi den har utspilt sin rolle – eller fordi det du kjemper for vil være oppnådd?

Annen generasjon nazister – med innbefatning av annen generasjons selvstendighet i forhold til første generasjon – er en tilårskomet samfunnsgruppe. Det vi kjemper for, nemlig at nazistenes barn har lov til å referere til sine foreldres politiske overbevisning uten å bli møtt av krav om foreldreavvergning, vil nødvendigvis bli uoppnådd av oss. Vi henvender oss derfor primært til tredje og fjerde generasjon. Vi er trygge på at historiebøkene en dag vil måtte revideres. Seierherrer er ikke evige makthavere i en kultur.

Fordi det ikke finnes andre foreninger som arbeider for vårt formål, kan heller ikke vår forening ha utspilt sin rolle.

Hvorfor er en forsoning mellom NS-barn og jøssingbarn viktigere enn noensinne?

Første generasjon krigsdeltagere har måttet komme til orde for å vitne om

Europas verste krig. De fleste er vel enige om at seierherrene har fått kommet mer til orde enn taperne. Slik er det etter kriger. Men første generasjon NS-ere har iallfall hatt en avis, Folk og Land, og de har fått utgitt bøker på egne forlag.

Annen generasjon nazister har blitt skremt til taushet av seierherrene og seierherrenes barn. Hva har seierherrene oppnådd med det? De har ikke oppnådd stor rekruttering til den globale humanismen/venstrismen (jfr. spørsmål 4). De har oppnådd å sette en hel generasjon i klemme. Om dette skrev Eystein Eggen i 1991 den vekkende kronikken «Den fortapte generasjonen» i Aftenposten.

Nå viser også jøssingbarn sjelelige svakheter. Anders Behring Breivik er tredje generasjon jøssingetterkommer. Vi får alle håpe han er et enestående unntak i norgeshistorien. Men hva gjorde han gal/ønd? Var det mangel på trygghet i egenkulturen, en kultur som sosialdemokratiet har gitt hen til flerkulturalitet? Det er ikke lett å gi ett svar.

Uansett trenger norske jøssingbarn referanser til historien. Denne historien kan ikke skrives i svart-hvitt. Historien kan heller ikke tjene tidens maktpolitikere slik den gjør i dag. Da snakker man om politisert historie. Forsoning er altså nødvendig for hele befolkningen.

Intervjuet har foregått pr. e-post i tidsrommet juni-august 2012. Det siste spørsmålet har Kliüwer formulert selv på forespørsel om det var noe han gjerne ville bli spurt om.